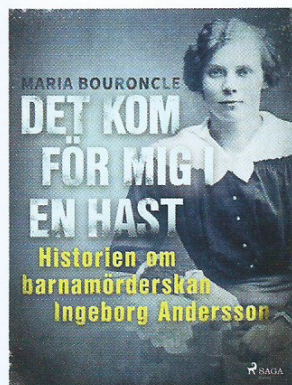

Det kom för mig i en hast: Historien om barnamörderskan Ingeborg Andersson

Min käre lille Artur

Det är så roligt för jag är litet bärtre här och alla äro så vänliga och snåla tycker jag och så får jag gå ut var dag det är så roligt och så får jag sticka strumpor och stoppa och läsa får jag också --- Pastorn var hos mig det var så roligt han sade att jag får förlåtelse för vad jag har jort som jag är mycket ledsen över jag tänkter på barnen jämt och på dig men förlåt mig jag viste inte vad jag gjorde O Gud om det hade varit ojord.

Ingeborg

En kvinna skriver till sin man från Växjö centralfängelse. Året är 1929 och kvinnan har just dränkt sina tre små barn i en kopparkittel. Hon är en av hundra kvinnliga fångar i Sverige vid den här tiden. En av sjuttiofem som är intagna i Växjö. Det vanligaste brottet bland kvinnor är stöld, det näst vanligaste är barnamord.

Kvinnan heter Ingeborg och var min mammas moster. Hon bodde hos min mormor när jag var liten men jag hade ingen aning om att hon hade varit gift. Jag hade ingen aning om att hon haft barn. Ingen i vår familj nämnde någonsin Tors, Efraims och Lucias namn.

Historien om Ingeborg och hennes tre barn – min mammas kusiner som bara blev fem, tre och ett år gamla – får jag reda på av en slump långt senare. När

jag själv just har blivit mamma för andra gången. Som nybliven mor kan jag inte ta till mig informationen och det dröjer tio år innan jag vågar fråga min mamma om vad som egentligen hände den där dagen. Men min mamma minns inte och ytterligare fem år passerar.

Jag kan inte släppa händelsen och börjar gräva i arkiven. Jag läser polisförhör och sjukjournaler. Jag läser prästens dagbok och Ingeborgs brev till sin man från fängelset. I Förpassningssedel N.o 593/III från Landsarkivet i Vadstena läser jag om hur *Fru Anna Jonsson anbefalles att med extra fångtransport den 20 innevarande april från straffängelset i Vänersborg till centralfängelset i Växjö avföra och mot vederbörligt kvitto avlämna häktade, för mord tilltalade hustrun Ingeborg Maria Andersson...*

Jag blir nästan besatt av Ingeborgs öde och bestämmer mig för att resa till Växjö för att ta reda på mer. Jag vill förstå hur en kvinna jag känt så väl och som var så god, kunde begå ett så ohyggligt brott.

En kall vinterdag 2014 kliver jag av tåget i Växjö framför en gulrappad stationsbyggnad i schweizerstil. Precis som Ingeborg gjorde åttiofem år före mig.

Ingeborg och fångarna från de andra vagnarna samlas ihop på bangården och blir tilldelade var sin tunn, vit ansiktsmask i linnetyg som täcker deras huvud och hals. De måste skyddas från dåligt inflytande av erfarna återfallsförbrytare under tiden de sitter inspärrade. Maskerna ska också skydda dem mot omvärlden. Ingen ska känna igen dem när de kommer ut efter avtjänat straff. Med hårt arbete och Guds hjälp ska de botas och ges en möjlighet att börja om. Starta ett nytt liv i frihet utan någons dömande blick.¹

Fängelset ligger på en höjd norr om stationen. Jag kan se den vita stenbyggnaden på långt håll när jag går genom Båtmansstorget, uppför Bäckgatan och förbi Teaterstorget. Det gytter av tråkåkar som låg här på Ingeborgs tid är för länge sedan rivet. Endast Snus-Lundgrens hus från början av 1800-talet finns kvar.

Efter sju minuter är jag framme vid fängelsets stenportal. Här stod vaktfru Lillie Appelgren och hälsade välkommen när Ingeborg och hennes medfångar anlände den 20 april 1929. Idag är dörren låst. Fängelset är ombyggt till bostadsrätter.

Ingeborg trivs i Växjö. *Alla äro så vänliga och snåla*, skriver hon i breven till sin man. Hon berättar hur fängelsets läkare sedan trettio år, Doktor Goldkuhl, ger henne böcker att läsa och hur vaktfrun plockar blommor till henne på födelsedagen. Hon berättar om de gränslöst goda wienerbröden hon får till kaffet varje dag och undrar varför Artur inte svarar på hennes brev. Hon hoppas så innerligt att allt ska bli bra mellan dem igen. Ber till Gud att han ska ta emot henne med ett gott hjärta. *Min käre lille Artur*, börjar hon varje brev.

Och Artur glömmer aldrig sin Ingeborg. Han bevarar hennes brev till sin död. Åttiofem år senare har de gulnat, mössen gnagt av deras hörn. Jag stryker försiktigt bort dammet mellan bladen med handflatan, öppnar ett nytt dokument i datorn och skriver av dem. De bildar ramen för min berättelse om min mammas moster; *Det kom för mig i en hast: Historien om barnamörderskan Ingeborg Andersson*.

Boken kan köpa i alla bokhandlare online: Adlibris, Bokus, CDON osv. Priset för en häftad bok är 147 kr och priset för en ebok 37 kr.

Maria Bouroncle

www.mariabouroncle.com
mariabouroncle@hotmail.com

¹ Utdrag ur *Det kom för mig i en hast: Historien om barnamörderskan Ingeborg Andersson* s. 50